

ΣΤΕ 2889/2012 [Επανεξέταση απόφασης της Επιτροπής Κρίσεως Αυθαιρέτων]

Περίληψη

-Η άσκηση εκ μέρους του ενδιαφερομένου δεύτερης ένστασης ή άλλης αίτησης ενώπιον της Διοίκησης για την ανατροπή της απόφασης της Επιτροπής δεν συγχωρείται, τα διοικητικά όργανα όμως δεν αποκλείεται να επανέλθουν στην υπόθεση, είτε αυτεπαγγέλτως είτε με αφορμή αίτηση του ενδιαφερομένου ή τρίτου και με νέα εκτελεστή διοικητική πράξη να ανακαλέσουν είτε αμέσως (ρητώς) είτε εμμέσως (με τη σύνταξη νέας έκθεσης αυτοψίας και την έκδοση νέας απόφασης της Επιτροπής) τις σχετικές πράξεις τους για λόγους νομιμότητας, κατά τις γενικές αρχές για την ανάκληση των διοικητικών πράξεων. (Παραπομπή στην Επταμελή).

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την υπό κρίση έφεση, η οποία ασκείται κατά το νόμο ατελώς, ζητείται η εξαφάνιση της 95/2004 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου κατά των εξής πράξεων α. της από 3.10.1995 απόφασης της Επιτροπής Εκδίκασης Ενστάσεων (άρθρου 2 παρ. 4 του π.δ/τος της 5/12-7-1983) του Πολεοδομικού Γραφείου Νάξου, με την οποία απορρίφθηκε ένσταση του εφεσίβλητου κατά της από 30.11.1994 έκθεσης αυτοψίας υπαλλήλων του ίδιου Πολεοδομικού Γραφείου περί χαρακτηρισμού ως αυθαίρετων και κατεδαφιστέων κτισμάτων στη θέση «Κολυμπήθρες» της Νάουσας Πάρου, 2. της από 4.11.1994 απόφασης της ίδιας Επιτροπής, η οποία επελήφθη ύστερα από καταγγελία, κατά το μέρος που πρότεινε να κινηθεί εκ νέου η διαδικασία αυθαιρέτου, προκειμένου να διερευνηθεί η υπόθεση από τα διοικητικά δικαστήρια.
2. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 5 του π.δ/τος της 5/12.7.1983 (Δ 291) προκύπτει, ότι για το χαρακτηρισμό κατασκευής ως αυθαίρετης θεσπίζεται διοικητική διαδικασία, η οποία τερματίζεται με απόφαση της Επιτροπής του άρθρου 2 παρ. 4 του διατάγματος αυτού, που εκδίδεται ύστερα από ενδικοφανή προσφυγή (ένσταση) του ενδιαφερομένου κατά της προβλεπομένης στο άρθρο 1 του ίδιου διατάγματος εκθέσεως αυτοψίας.

Ειδικότερα, στα τελευταία εδάφια της παρ. 4 του άρθρου 2 του διατάγματος αυτού ορίζεται ότι «η απόφαση της Επιτροπής είναι οριστική. Αν απορριφθεί η ένσταση το αυθαίρετο κατεδαφίζεται μέσα σε 10 ημέρες από την έκδοση της απόφασης είτε από τον κύριο ή συγκύριο του αυθαιρέτου είτε από την αρμόδια πολεοδομική αρχή». Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών αποκλείεται η επάνοδος της Διοίκησης, είτε με αίτηση του ενδιαφερομένου είτε αυτεπαγγέλτως, σε θέμα χαρακτηρισμού κατασκευής ως αυθαίρετης, που έχει ήδη κριθεί οριστικά, ύστερα από ένσταση του ενδιαφερομένου, με απόφαση της παραπάνω Επιτροπής (βλ. Σ.τ.Ε. 1455/1985, 1119, 1411, 2336/1990, 1640/1991, 2778/1993, 1703/1995 παρ. σε επτ.).

3. Επειδή, από την εκκαλούμενη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την από 22.7.1984 έκθεση αυτοψίας υπαλλήλων του Πολεοδομικού Γραφείου Νάξου χαρακτηρίσθηκε ως αυθαίρετο και κατεδαφιστέο ισόγειο κτίσμα που βρίσκεται στη θέση «Κολυμπήθρες» της Νάουσας Πάρου, δηλαδή βοηθητικό W.C. από τσιμεντόλιθους, διαστάσεων 2.00 X 2.00 X 2.00, το οποίο έχει ανεγερθεί κατ' επέκταση υπάρχοντος κτίσματος, που έχει επίσης κατασκευασθεί χωρίς άδεια και εμφανίζεται στο συνημμένο στην έκθεση σκαρίφημα. Κατά της έκθεσης αυτής ο εφεσίβλητος άσκησε την με αριθμό πρωτοκόλλου 19749/6.9.1984 ένσταση ενώπιον της Επιτροπής του άρθρου 2 παρ. 4 του π.δ/τος της 5/12-7-1983 του Πολεοδομικού Γραφείου Νάξου, με την οποία προέβλεπε ότι τα κτίσματα που αποτελούν τους κύριους χώρους του καταστήματος του (εστιατορίου) έχουν κατασκευασθεί πριν από 30 χρόνια ενώ η επισκευή της οροφής της τουαλέτας είναι μηδαμινής πολεοδομικής εμβέλειας. Με την από 28.2.1985 απόφαση της η Επιτροπή δέχθηκε την ένσταση για το υπόλοιπο κτίσμα, εκτός από την τουαλέτα, αφού έλαβε υπόψιν της την 301/8.2.1985 βεβαίωση του Προέδρου της Κοινότητας Νάουσας, στην οποία αναφέρεται ότι το κτίσμα ιδιοκτησίας του εφεσίβλητου, που βρίσκεται στην προαναφερόμενη θέση, υπάρχει πριν από το έτος 1955.

Εξάλλου, με βάση την παραπάνω απόφαση επιβλήθηκε πρόστιμο διατήρησης της αυθαίρετης τουαλέτας με την ΠΝ οικοθ. 31771/10.4.1985 πράξη του Πολεοδομικού Γραφείου Νάξου. Με την 1713/4.5.1994 καταγγελία του ο Αλέξανδρος Καραγιάννης ανέφερε στο Πολεοδομικό Γραφείο Νάξου ότι ψευδώς είχε δηλωθεί από τον εφεσίβλητο ότι τα επίδικα κτίσματα είχαν αναγερθεί πριν από το 1955. Ενόψει τούτου, η Επιτροπή Εκδίκασης Ενστάσεων, με την από 4.11.1994 απόφασή της, έκρινε ότι δεν μπορεί να ακυρώσει την από 28.2.1985 προγενέστερη απόφασή της, λόγω παρόδου δεκαετίας, περαιτέρω όμως αποφάνθηκε ότι, επειδή τα νεότερα στοιχεία είναι σοβαρά, πρέπει να επανακινηθεί η περί αυθαιρέτων διαδικασία, προκειμένου να διερευνηθεί η υπόθεση από τα διοικητικά δικαστήρια. Κατόπιν αυτών, με την από 30.11.1994 έκθεση αυτοψίας υπαλλήλων του ίδιου

- Πολεοδομικού Γραφείου χαρακτηρίσθηκαν ως αυθαίρετα και κατεδαφιστέα υπάρχον κτίσμα και προσθήκη νέου από τσιμεντόλιθους και πλάκα από μπετόν, με βοηθητικό W.C. και πέργκολα από καλάμια, στηριζόμενη σε κολώνες, σε πολύ μικρή απόσταση από τη θάλασσα, που εμφανίζονται στο συνημμένο στην έκθεση αυτοψίας σκαρίφημα. Ένσταση του εφεσίβλητου κατά της έκθεσης αυτής απορρίφθηκε οριστικά με την από 3.10.1995 απόφαση της Επιτροπής με την αιτιολογία ότι «δίνεται μεγαλύτερο βάρος στο Φ/Γ/42115/459/Φ.130/22.9.1994 έγγραφο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ, αν και υπάρχουν άλλα στοιχεία, συμβόλαιο, βεβαιώσεις, δηλώσεις, από τα οποία προκύπτει παλαιότητα του κτίσματος και τα οποία πρέπει να κριθούν από τα διοικητικά δικαστήρια». Με το προαναφερόμενο Φ/Γ/42115/459/Φ.130/22.9.1994 έγγραφο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ. έγινε ερμηνεία Α/Φ των ετών 1960 και 1979, κατόπιν αιτήματος του Πολεοδομικού Γραφείου Νάξου, από την οποία προκύπτει ότι το επίδικο κτίσμα δεν υπήρχε το έτος 1960, είχε όμως ήδη ανεγερθεί κατά το έτος 1979. Αίτηση ακυρώσεως του εφεσίβλητου κατά των από 3.10.1995 και 4.11.1994 αποφάσεων της Επιτροπής έγινε δεκτή με την εκκαλούμενη απόφαση με την αιτιολογία ότι η από 28.2.1985 οριστική απόφαση της Επιτροπής δεν επέτρεπε στη Διοίκηση να επανεξετάσει το ζήτημα του χαρακτηρισμού των επίδικων κτισμάτων ως αυθαιρέτων.
4. Επειδή, με την έφεση προβάλλεται ότι η εκκαλούμενη απόφαση είναι μη νόμιμη, διότι, όπως και πρωτοδίκως είχε προβάλει με το υπόμνημά του το Δημόσιο, ο χαρακτηρισμός στο νόμο της απόφασης της Επιτροπής ως οριστικής δεν εμποδίζει το όργανο αυτό να επανέλθει και να ανακαλέσει την προγενέστερη απόφαση του για λόγους νομιμότητας, ιδιαίτερα όταν υπάρχει δόλια ενέργεια του διοικούμενου, όπως εν προκειμένω, όπου ο εφεσίβλητος παραπλάνησε την Διοίκηση ως προς το χρόνο ανέγερσης των κτισμάτων.
 5. Επειδή, το Τμήμα φέρεται προς την άποψη ότι, κατά την έννοια των διατάξεων που παρατέθηκαν στη σκέψη 2, δεν συγχωρείται μεν η άσκηση εκ μέρους του ενδιαφερομένου δεύτερης ένστασης ή άλλης αίτησης ενώπιον της Διοίκησης για την ανατροπή της απόφασης της Επιτροπής, στα διοικητικά όργανα όμως δεν αποκλείεται να επανέλθουν στην υπόθεση, είτε αυτεπαγγέλτως είτε με αφορμή αίτηση του ενδιαφερομένου ή τρίτου και με νέα εκτελεστή διοικητική πράξη να ανακαλέσουν είτε αμέσως (ρητώς) είτε εμμέσως (με τη σύνταξη νέας έκθεσης αυτοψίας και την έκδοση νέας απόφασης της Επιτροπής) τις σχετικές πράξεις τους για λόγους νομιμότητας, κατά τις γενικές αρχές για την ανάκληση των διοικητικών πράξεων (βλ. ΣτΕ 1703/1995 παρ. σε επτ., 823/1987, 2336/1990, πρβλ. Σ.τ.Ε. 1666/1963, 552, 573/1964, 2086/1965, 3957/1978).
 6. Επειδή, λόγω της σημασίας του παραπάνω ζητήματος και ενόψει των διαφοροποιήσεων της νομολογίας του Δικαστηρίου, το Τμήμα κρίνει ότι η υπόθεση πρέπει, εξαιτίας της σπουδαιότητάς της, να παραπεμφθεί στην επταμελή σύνθεση του Τμήματος, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 14

του π.δ. 18/1989, ορίζει δε εισηγητή την Πάρεδρο Μαρλένα Τριπολιτσιώτη και δικάσιμο την 7η Νοεμβρίου 2012.